

Uz sākumlapu>Ģimenes lietas un mantojums>Uzturēdzekļi ģimenes locekļiem

Uzturēdzekļi ģimenes locekļiem

Vācija

1 Ko praksē nozīmē jēdzieni “uzturēdzekļi” un “uzturēšanas saistības”? Kurām personām ir jāmaksā uzturēdzekļi citai personai?

Personas, kurām ir pienākums veikt uzturēdzekļu maksājumus:

bērniem var būt pienākums maksāt uzturēdzekļus saviem vecākiem;

vecākiem var būt pienākums maksāt uzturēdzekļus saviem bērniem;

laulātajam var būt pienākums maksāt uzturēdzekļus otram laulātajam;

mazbērniem vai mazmazbērniem var būt pienākums maksāt uzturēdzekļus saviem vecvecākiem vai vecvecvecākiem;

vecvecākiem vai vecvecvecākiem var būt pienākums maksāt uzturēdzekļus saviem mazbērniem vai mazmazbērniem;

neprecētam vecākam var būt pienākums maksāt uzturēdzekļus otram vecākam, ja tā aprūpē ir bērns;

reģistrētam partnerim var būt pienākums maksāt uzturēdzekļus otram reģistrētajam partnerim.

2 Līdz kādam vecumam bērns ir tiesīgs saņemt uzturēdzekļus? Vai uzturēšanas saistību ziņā pastāv atšķirīgi noteikumi attiecībā uz nepilngadīgām un pilngadīgām personām?

Attiecībā uz bērna uzturēšanu vecuma ierobežojums nepastāv, proti, uzturēdzekļi jāmaksā tik ilgi, kamēr vien bērns no tiem ir atkarīgs, ja vien nav vainojams pats bērns. Tomēr parasti tiek gaidīts, ka bērni apgādā paši sevi, tiklīdz viņi ir ieguvuši izglītību un pabeiguši apmācības. Vācijas tiesību aktos uzturēšanas saistību jomā nepilngadīgiem bērniem parasti noteikta prioritāte pār pieaugušiem bērniem, kas ir ieguvuši vispārējo izglītību. Attiecībā uz personām, kurām ir pienākums maksāt uzturēdzekļus, ir noteiktas stingrākas prasības, un nepilngadīgajiem ir noteikta prioritāte pār pilngadību sasniegušajiem bērniem.

3 Vai man būtu jāiesniedz pieteikums kompetentā iestādē vai tiesā, lai saņemtu uzturēdzekļus? Kādi ir galvenie šīs procedūras elementi?

Lai uzturēšanas saistības tiktu atzītas, pusei, kurai ir tiesības saņemt uzturēdzekļus, parasti ir jāvērsas tiesā, Nepilngadīgo labklājības iestādē (*Jugendamt*) vai pie notāra, kur jāsaņem izpildu dokuments (*vollstreckungsfähiger Titel*), pamatojoties uz kuru var piedzīt naudas summu.

Iebildumu iesniegšana notiek tiesas ceļā. Taču pienākumu apmierināt prasību var apstiprināt pie notāra vai Nepilngadīgo labklājības iestādē. Nepilngadīgo labklājības iestādes kompetences joma salīdzinājumā ar notāra kompetences jomu ir šaurāka, proti, Nepilngadīgo labklājības iestāde var noteikt pienākumu uzturēt bērnu līdz 21 gada vecumam vai apmierināt mātes vai tēva prasību, kas izriet no bērna piedzimšanas.

Strīdi par uzturēšanas prasībām ir ģimenes tiesību lietas — tos izskata Ģimenes lietu tiesa (*Familiengericht*). Tiesvedību regulē Likums par procedūru ģimenes lietās un bezstrīdus lietās (*Gesetz über das Verfahren in Familiensachen und in den Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit — FamFG*) un Civilprocesa kodekss (*Zivilprozessordnung — ZPO*).

4 Vai pieteikumu var iesniegt radnieka (ja var – kādas pakāpes) vai bērna vārdā?

Saskaņā ar Civilkodeksa (*Bürgerliches Gesetzbuch — BGB*) 1629. panta 1. punktu vecāki pārstāv bērnu kopīgi; vecāks var pārstāvēt bērnu viens pats, ja viņam(-ai) vienam(-ai) pašam(-ai) ir vecāka aizgādības tiesības vai viņš(-a) ir pilnvarots(-a) pieņemt lēmumu pats(-i) saskaņā ar Civilkodeksa 1628. pantu. Tādēļ principā vecāki var iesniegt prasību bērna vārdā kā bērna likumīgie pārstāvji. Taču saskaņā ar Civilkodeksa 1629. panta 2. punkta pirmo teikumu tēvs un māte nevar pārstāvēt bērnu, ja tādējādi tiek izslēgta bērna pārstāvēšana ar aizbildņa starpniecību atbilstīgi Civilkodeksa 1795. pantam, izraisot interešu konfliktu. Cita starpā tas attiecas uz tiesisku strīdu starp bērnu un vecāku laulāto. Šādā gadījumā ir jāieceļ “papildu aizbildnis” (*Ergänzungspfleger*) kā bērna pārstāvis, kas ceļ prasību bērna vārdā. Uzturēšanas prasību gadījumā piemēro izņēmumu no vispārējā principa. Saskaņā ar Civilkodeksa 1629. panta 2. punkta otro teikumu, ja vecākiem ir kopīga atbildība par bērnu, tas vecāks, kura aizgādībā bērns atrodas, var celt bērna uzturēšanas prasību pret otru vecāku. Civilkodeksa 1629. panta 3. punkts paredz izņēmumu no šā noteikuma gadījumos, kad bērna vecāki joprojām ir precējušies vai ir reģistrēti partneri, taču dzīvo atsevišķi vai ir uzsākta tiesvedība vecāku laulības šķiršanas vai laulāto atšķiršanas lietā. Šādā gadījumā vecāks drīkst celt bērna uzturēšanas prasību pret otru vecāku tikai pats savā vārdā. Šādi noteikts, lai nepieļautu, ka bērns tiek iesaistīts kā puse vecāku laulības šķiršanas vai laulāto atšķiršanas lietā.

5 Ja plānoju vērsties tiesā, kā es varu uzzināt, kuras tiesas jurisdikcijā ir mana lieta?

Uzturēšanas prasību lietās jurisdikcija ir ģimenes lietu tiesām (*Familiengerichte*) kā rajonu tiesu (*Amtsgerichte*) departamentiem. To, kurai tiesai ir jurisdikcija konkrētā vietā, nosaka Likuma par procedūru ģimenes lietās un bezstrīdus lietās 232. pants.

Attiecībā uz noteikto tiesvedību laulību lietā ģeogrāfiskā jurisdikcija parasti ir tai tiesai, kas ir vai bija pirmās instances tiesa laulības šķiršanas tiesvedībā. Citos gadījumos ģeogrāfisko jurisdikciju bieži nosaka pēc atbildētāja pastāvīgās dzīvesvietas. Atšķirīga situācija ir tiesvedībās, kas attiecas uz uzturēšanas saistībām pret nepilngadīgajiem vai pret bērniem, kas piedzima nepilngadīgajiem. Tad jurisdikcija ir tai tiesai, kuras teritorijā atrodas bērna pastāvīgā dzīvesvieta vai tā vecāka pastāvīgā dzīvesvieta, kas ir pilnvarots rīkoties bērna vārdā. Tas gan neattiecas uz gadījumiem, kad bērna vai vecāka pastāvīgā dzīvesvieta ir ārpus Vācijas.

Bērns var iesniegt uzturēdzekļu piedziņas prasību pret abiem vecākiem tajā tiesā, kura būtu kompetenta izskatīt prasību tikai pret vienu no vecākiem.

6 Vai man kā pieteikuma iesniedzējam jāizmanto starpnieka (piem., advokāta, centrālās vai vietējās iestādes u. c.) pakalpojumi, lai uzsāktu tiesvedību? Ja nē – kāda ir kārtība?

Būtībā pusēm uzturēšanas saistību lietās tiesā nepieciešama advokāta pārstāvība. Tomēr pagaidu noregulējuma (*einstweilige Anordnung*) procesā advokāta pārstāvība nav nepieciešama. Tāpat bērnam nav nepieciešams advokāts, ja uzturēšanas prasības lietā viņam palīdz un viņu pārstāv Nepilngadīgo labklājības iestāde.

7 Vai man, lai uzsāktu tiesvedību, būs jāmaksā nodevas? Ja jā, tad kāds būs to apmērs? Vai varu saņemt juridisko palīdzību procesuālo izdevumu segšanai, ja man nav pietiekamu finanšu līdzekļu?

Tiesas izdevumi uzturēšanas saistību tiesvedībā ir nodevu un izmaksu veidā. Šo izmaksu summu nosaka prasības vērtība, tiesvedības gaita un lietas konkrētie apstākļi.

Izdevumus parasti maksā puse, kurai tiesa savā spriedumā ir izdevusi to darīt. Principā izdevumus sedz zaudētāja puse.

Prasības iesniedzēji, kuri personīgu un finansiālu apstākļu dēļ nevar pilnībā segt tiesas izdevumus vai kuri var segt tos tikai daļēji, var lūgt juridisko palīdzību (*Verfahrenskostenhilfe*) tiesas izdevumu segšanai uzturēšanas saistību lietā. Tomēr paredzētajai prasībai vai aizstāvībai ir jābūt ar pietiekamām izredzēm gūt panākumus un tā nedrīkst būt acīmredzami nenozīmīga. Atkarībā no prasības iesniedzēja ienākumiem un aktīviem juridiskā palīdzība pilnībā vai daļēji ietver tiesas izdevumus un puses nolīgta advokāta izmaksas, taču neietver pretējās puses advokāta izmaksas nesekmīga rezultāta gadījumā.

8 Kāda veida uzturēšanas tiesa visticamāk piespriedīs? Kā tiek aprēķināts uzturēšanas apmērs? Vai tiesas nolēmumu ir iespējams pārskaņt, ja mainās dzīves dārdzība vai ģimenes apstākļi? Ja jā – kā (piem., piemērojot automatiskas indeksācijas sistēmu)?

Uzturēšanas tiesa jāmaksā regulāri. Maksājuma apmēru nosaka saskaņā ar tās puses prasībām un vajadzībām, kurai ir tiesības saņemt uzturēšanas tiesas izdevumus, un puses, kurai ir pienākums maksāt uzturēšanas tiesas izdevumus, maksāšanas iespējām. Augstākās apgabaltiesas (*Oberlandesgerichte*) šajā saistībā ir sagatavojušas tabulas un vadlīnijas, kas palīdz noteikt vienotu likmi attiecīgajām uzturēšanas summām. Diseldorfas tabulu plaši izmanto kā pamatu, lai aprēķinātu uzturēšanas apmēru bērniem.

Mainoties tiesas rīkojumu pamatā esošajiem faktiskajiem apstākļiem, šos rīkojumus var grozīt, saņemot pieprasījumu no puses, kurai ir tiesības saņemt uzturēšanas tiesas izdevumus, vai no puses, kam ir pienākums maksāt uzturēšanas tiesas izdevumus. Uzturēšanas tiesas izdevumus nepilngadīgam bērnam saskaņā ar Civilkodeksa 1612.a panta 1. punkta pirmo teikumu var arī indeksēt kā procentu likmi no tobrīd spēkā esošā uzturēšanas minimālā apmēra. Uzturēšanas tiesas izdevumu minimālo apmēru reglamentē Civilkodeksa 1612.a panta 1. punkta otrais un trešais teikums, un to pakāpeniski palielina trīs posmos, palielinoties bērna vecumam. Ja tiesas rīkojumā norādītā uzturēšanas summa ir indeksēta, bērnam sasniedzot nākamo vecumposmu, rīkojums nav jāgroza.

9 Kā un kam uzturēšanas tiesa jāmaksā?

Uzturēšanas tiesas izdevumus parasti maksā katru mēnesi avansā, izdarojot naudas iemaksu, kuru samaksā pusei, kurai ir tiesības saņemt uzturēšanas tiesas izdevumus, vai — nepilngadīga bērna gadījumā — tam vecākam, kas aprūpē šo bērnu, vai pusei, kam kā citādi ir tiesības saņemt maksājumu.

10 Ja attiecīgā persona (parādnieks) nevēlas uzturēšanas tiesas izdevumus maksāt labprātīgi, kādus piespiedu pasākumus var piemērot?

Atzītas uzturēšanas prasības var piemērot ar piespiedu izpildi (*Zwangsvollstreckung*). Piespiedu izpildi veic saskaņā ar vispārīgajiem noteikumiem. Saistības, kas uzlikta pusei, kurai ir pienākums maksāt uzturēšanas tiesas izdevumus, tomēr vēl jo vairāk pastiprina fakts, ka par šo saistību nepildīšanu draud kriminālsods. Personai, kas nepilda uzturēšanas saistības, var piemērot ieslodzījumu uz laiku līdz trim gadiem vai uzlikt naudas sodu. Ja personai ir jāpiemēro brīvības atņemšana, tiesa var atlikt spriedumu un uzdot par vainīgu atzītajai pusei izpildīt savas uzturēšanas saistības. Tiesa atceļ sprieduma atlikšanu, ja par vainīgu atzītā puse rupji vai pastāvīgi pārkāpj šo rīkojumu un tādējādi ir pamats uzskatīt, ka tā izdarīs turpmākus kriminālnozieģumus, jo īpaši izvairīsies no uzturēšanas maksāšanas. Taču, ja likumpārkāpēji nav iepriekš sodīti, prokuratūra var sākotnēji atturēties no lietas ierosināšanas un tiesa var sākotnēji apstādināt krimināllietas izskatīšanu, ja vainīgajai pusei tai pašā laikā ir uzdots izpildīt savas uzturēšanas saistības noteiktā apmērā.

11 Ļūmā aprakstiet ierobežojumus, kas attiecas uz izpildes darbībām, jo īpaši noteikumus parādnieka aizsardzībai un nolīguma termiņus Jūsu valsts izpildes sistēmā.

Tiesas izpildītājs (*Gerichtsvollzieher*) var apķīlāt (*Pfändung*) kustamo īpašumu (Civilprocesa kodeksa 808. panta 1. punkts). Šajā saistībā ir jāņem vērā Civilprocesa kodeksa 811.–812. pants, kas paredz mantas apķīlāšanas ierobežojumus. Kodeksa 811. pantā minētajiem priekšmetiem apķīlāšanu nepiemēro. Tas neattiecas uz iegādātajām precēm ar īpašumtiesību priekštiesību (*Eigentumsvorbehalt*), kā to paredz kodeksa 811. panta 2. punkts. Kodeksa 811.a un 811.b pants paredz iespēju aizstāt priekšmetus, kuri saskaņā ar 811. pantu ir atbrīvoti no apķīlāšanas, ar līdzvērtīgas funkcionalitātes, taču mazāk vērtīgiem priekšmetiem.

Kratišanu parādnieka dzīvesvietā var veikt bez viņa piekrišanas, tikai pamatojoties uz tiesneša izsniegtu kratišanas orderi (Civilprocesa kodeksa 758. pants). Prasību apķīlāšanu veic izpildes tiesa.

Civilprocesa kodeksa 850. pantā un turpmākajos pantos ir noteikti izņēmuma gadījumi, kad apķīlāšanu nevērš pret algota darba ienākumiem. Tas, cik lielā mērā parādnieka algota darba ienākumi ir atbrīvoti no parāda piedziņas, ir atkarīgs ne tikai no parādnieka ienākumu līmeņa, bet arī no to personu skaita, kurām ir likumīgas tiesības saņemt uzturēšanas tiesas izdevumus no parādnieka. Aprēķinu veikšanā palīdz kodeksa 850.c panta pielikumā sniegtā atbrīvojumu limitu tabula, ko izmanto, lai noteiktu atbrīvojumu limitus. Šī tabula tiek regulāri pārskatīta, un vajadzības gadījumā līmenis tiek pielāgots.

Ja izpildi veic, pamatojoties uz uzturēšanas prasību vai uz prasību saistībā ar tīšu neatļautu darbību (*unerlaubte Handlung*), atbilstīgi Civilprocesa kodeksa 850.d un 850.f pantam par izpildes procesu atbildīgā tiesa pēc kreditora pieteikuma var noteikt atšķirīgu summu, pret kuru nevar vērst apķīlāšanu. Arī parādnieks iesniegumā var lūgt noteikt atšķirīgu summu, ja viņam ir īpašas personīgas vajadzības, kā noteikts Civilprocesa kodeksa 850.f panta 1. punktā. Atbrīvojumu no apķīlāšanas var piemērot parādnieka kontam, kā noteikts Civilprocesa likuma 850.k pantā. Šādu kontu dēvē par no apķīlāšanas atbrīvotu kontu jeb “P kontu” (*Pfändungsschutzkonto* jeb *P-Konto*). Tas ir paredzēts, lai nodrošinātu pienācīgu dzīves līmeni parādniekam un parādnieka apgādājamajiem. P kontā automatiski tiek aizsargāts atlikums līdz noteiktai pamatatbrīvojuma summai, kas pašlaik ir 1178,95 EUR kalendārajā mēnesī. Pamatatbrīvojumu var palielināt zināmos apstākļos, piemēram, ja parādniekam ir papildu uzturēšanas saistības. Informācija par summām, kas ir atbrīvotas no apķīlāšanas, pieejama šeit:

<http://www.bmfv.de/DE/Themen/FinanzenUndAnlegerschutz/Zwangsvollstreckung/Pfaendungsschutz/Pfaendungsschutzkonto.html>. Papildu aizsardzību piemēro bērnu pabalstam un dažiem sociālā nodrošinājuma maksājumiem. Lai saņemtu šāda veida aizsardzību, parasti pietiek, ka parādnieks iesniedz bankai pierādījumus. Ļūšos gadījumos, kad parādniekam ir īpašas vajadzības slimības dēļ, izpildes tiesa var atsevišķi pielāgot no apķīlāšanas atbrīvojamo konta atlikuma summu.

Uz uzturēšanas prasībām attiecas parastais trīs gadu nolīguma termiņš (Civilkodeksa 195. pants), kas sākas tā gada beigās, kurā radās prasība un kurā par to tika informēta uzturēšanas saņemtiesīgā puse (Civilkodeksa 199. panta 1. punkts). Atsevišķs 30 gadu nolīguma termiņš attiecas tikai uz atzītu uzturēšanas tiesas izdevumu maksājumiem (Civilkodeksa 197. panta 1. punkta 3. apakšpunkts). Šis periods sākas datumā, kad tiesa pieņem saistošu nolēmumu vai kad tiek izdots izpildes dokuments, vai kā norādīts ierakstos (Civilkodeksa 201. panta 1. punkts).

Uzturēšanas prasību nolīgumu var apturēt. Apturēšana nozīmē, ka periods, kad nolīgums ir apturēts, netiek ieskaitīts nolīguma periodā (Civilkodeksa 209. pants). Tā tas ir bērna uzturēšanas tiesas izdevumu gadījumā, līdz bērns sasniedz 21 gada vecumu (Civilkodeksa 207. panta 1. punkta otrā teikuma 2. apakšpunkta a) punkts).

Ja tiek saņemts vai pieprasīts tiesas izpildes akts, parastais trīs gadu nolīguma termiņš atsākas (Civilkodeksa 212. panta 1. punkta 2. apakšpunkts). Tas neļauj piemērot nolīgumu atzītām turpmākām uzturēšanas prasībām.

12 Vai ir kāda organizācija vai iestāde, kas var palīdzēt piedzīt uzturēšanas tiesas izdevumus?

Rīkojums par uzturēšanas tiesas izdevumu piešķiršanu ir parasts izpildes dokuments (*Vollstreckungstitel*) par naudas prasījumu; tas nozīmē, ka būtībā uzturēšanas tiesas izdevumus saņemtiesīgajai pusei ir jāievēro parastie izpildes noteikumi un pašai jāatgūst savs prasījums.

Taču Nepilngadīgo labklājības iestāde palīdz iekasēt uzturēšanas tiesas izdevumus, ja tiek sniegts atbalsts bērnam saskaņā ar Civilkodeksa 1712. pantu. Tā var palīdzēt bērnam, ja tikai vecākam, kas iesniedzis pieteikumu, vienīgajam ir bērna aprūpes tiesības vai ja abiem vecākiem ir bērna aprūpes tiesības, bet bērns ir pieteikumu iesniegušā vecāka aizbildnībā.

Jāsaprot, ka tas atšķiras no gadījuma, kad pusei, kas ir tiesīga saņemt uzturēšanas tiesas izdevumus, tiek izmaksāti noteikti sociālā nodrošinājuma maksājumi, kas nosedz vajadzības, kuras citādi tiktu segtas no uzturēšanas tiesas izdevumu maksājuma. Ja šo sociālā nodrošinājuma maksājumu saņēmējs ir iesniedzis uzturēšanas prasību pret

pusi, kurai ir pienākums maksāt uzturēšanos un kura vēl to nav izdarījusi, šo uzturēšanas prasību parasti nodod kompetentajām valsts iestādēm, kas var pēc tam iesniegt uzturēšanas prasību savā vārdā.

Īpašos gadījumos, ja bērnu audzina viens vecāks un otrs vecāks nemaksā nekādu uzturēšanu, tiesības uz maksājumiem rodas saskaņā ar Likumu par uzturēšanas apmaksu avansā (*Unterhaltsvorschussgesetz — UVG*). Šādos gadījumos Uzturēšanas avansa birojs (*Unterhaltsvorschusskasse*) iekasē tam nodotajā uzturēšanas prasībā pieprasīto summu.

Turklāt, ja puse, kurai ir pienākums maksāt uzturēšanas, nav to darījusi un ir jāmaksā sociālās palīdzības (*Sozialhilfe*) maksājumi (ar noteikumu, ka ir izpildīti citi ar sociālo palīdzību saistītie nosacījumi), uzturēšanas prasību nodod sociālās palīdzības sniedzējam (tāpat kā iepriekš minēto uzturēšanas avansa maksājumu gadījumā), kurš pēc tam var pieprasīt tās izpildi. Darba meklētāju pamatnodrošinājuma pabalsta (*Grundsicherung für Arbeitssuchende*) gadījumā uzturēšanas saistības tiek nodotas tikai pēc tam, kad pabalsta maksātāja iestāde ir nosūtījusi rakstveida paziņojumu pusei, kurai ir pienākums maksāt uzturēšanas.

13 Vai organizācijas (valdības vai privātas) var iepriekš pilnībā vai daļēji izmaksāt uzturēšanas parādnieka vietā?

Maksājumi saskaņā ar Likumu par uzturēšanas apmaksu avansā un sociālās palīdzības maksājumi, kā arī darba meklētāju pamatnodrošinājuma pabalsts, kas minēts atbildē uz 12. jautājumu, ir neatkarīgi sociālā nodrošinājuma maksājumi noteiktā apmērā, un tie nav uzturēšanas maksājumi parastajā izpratnē. Tos prasītājam maksā tieši kompetentās valsts iestādes. Tie nav atkarīgi no tā, vai uzturēšanas prasībā minēto summu ir iespējams piedzīt. Valsts iestādes, kurām uzturēšanas prasība ir nodota, var celt šo prasību savā vārdā.

Atšķirībā no maksājumiem, kas noteikti Likumā par uzturēšanas apmaksu avansā, un sociālās palīdzības maksājumiem, kā arī darba meklētāju pamatnodrošinājuma pabalsta, Nepilngadīgo labklājības iestādes sniegtā palīdzība saistībā ar prasībām neveido atsevišķas tiesības uz maksājumiem no atbildīgās valsts iestādes. Valsts iestādes darbība šajā gadījumā aprobežojas ar atbalsta sniegšanu pusei, kam ir tiesības saņemt uzturēšanas, attiecībā uz uzturēšanas prasības celšanu un izpildes piespiedu nodrošināšanu.

14 Ja atrodos šajā dalībvalstī un parādnieka dzīvesvieta ir citā valstī:

14.1 Vai varu saņemt palīdzību no kādas iestādes vai privātas organizācijas šajā dalībvalstī?

Ja puse, kam pienākas uzturēšanas, vēlas piedzīt uzturēšanas no parādnieka, kas dzīvo ārvalstīs, viņš(-a) var vērsties pēc palīdzības Federālajā tieslietu birojā (*Bundesamt für Justiz*) Bonnā. Vācijas Federatīvā Republika ir iecēlusi Federālo tieslietu biroju par centrālo iestādi pārrobežu uzturēšanas lietās.

14.2 Ja jā – kā sazināties ar šo iestādi vai privāto organizāciju?

Pieteikumi, ko atbilstīgi ES Uzturēšanas saistību regulas 55. pantam, 2007. gada Hāgas konvencijas par uzturēšanām 9. pantam vai ANO 1956. gada konvencijas 2. panta 1. un 2. punktam iesniedz Vācijā dzīvojoša uzturēšanas saņēmējai puse, ir jāiesniedz saņēmējai centrālajai iestādei, nosūtot tos Federālajam tieslietu birojā Bonnā. Plašāku informāciju skatīt vietnē https://www.bundesjustizamt.de/DE/Themen/Buergerdienste/AU/AU_node.html

Centrālās iestādes kontaktinformācija:

Bundesamt für Justiz

Referat II 4

53094 Bonn

Vācija

E-pasts: auslandsunterhalt@bfj.bund.de

Tālr.: +49(0)228 99410 6434

Fakss: +49(0)228 99410 5202

15 Ja parādnieks ir šajā dalībvalstī un es atrodos citā valstī:

15.1 Vai varu tieši iesniegt lūgumu šādai iestādei vai privātai organizācijai šajā dalībvalstī?

Uzturēšanas saņēmējai pusei, kas dzīvo ārvalstīs, var iesniegt pieteikumu savas dzīvesvietas valsts centrālajai iestādei saskaņā ar ES Uzturēšanas saistību regulas 55. pantu, 2007. gada Hāgas konvencijas par uzturēšanām 9. pantu vai ANO 1956. gada konvencijas 2. panta 1. un 2. punktu.

15.2 Ja jā – kā sazināties ar šo iestādi vai privāto organizāciju un kāda veida palīdzību iespējams saņemt?

Pieteikumi jāiesniedz centrālajai iestādei dzīvesvietas valstī. No turienes tos pārsūta uz Vācijas Federatīvās Republikas centrālo iestādi (sk. 14.2. sadaļu).

16 Vai šai dalībvalstij ir saistošs 2007. gada Hāgas protokols?

Jā.

17 Ja šai dalībvalstij 2007. gada Hāgas protokols nav saistošs – kādi tiesību akti būs piemērojami uzturēšanas prasībai saskaņā ar attiecīgās valsts noteikumiem starptautisko privāttiesību jomā? Kādi ir šie atbilstošie noteikumi starptautisko privāttiesību jomā?

Neattiecas.

18 Kādi ir noteikumi par tiesu pieejamību pārrobežu lietās Eiropas Savienībā (atbilstoši Uzturēšanas saistību regulas V nodaļas struktūrai)?

Nodevas par uzturēšanas tiesvedību parasti jāsamaksā avansā. Atbilstīgi Uzturēšanas saistību regulas darbības jomai juridisko palīdzību sniedz saskaņā ar regulas 44.–47. pantu. Pienākums veikt avansa maksājumu nav piemērojams noteiktos apstākļos, jo īpaši tad, ja tiek sniegta juridiskā palīdzība.

19 Kādus pasākumus šī dalībvalsts ir veikusi, lai nodrošinātu Uzturēšanas saistību regulas 51. pantā minēto funkciju īstenošanu?

Vācija ir pilnvarojusi centrālo iestādi — Federālo tieslietu biroju (*Bundesamt für Justiz*) — nodrošināt 51. pantā izklāstīto pasākumu efektīvu īstenošanu.

Šī lapa ir daļa no tīmekļvietnes [Tava Eiropa](#).

Mēs labprāt uzzinātu jūsu [atsauksmes](#) par sniegtās informācijas lietderību.

This webpage is part of an EU quality network

Šīs lapas versiju savā valodā uztur attiecīgais Eiropas Tiesiskās sadarbības tīkla kontaktpunkts. Tulkojumu veic Eiropas Komisijas dienestā. Varbūtējās izmaiņas, ko oriģinālā ieviesušas kompetentās valsts iestādes, iespējams, nav atspoguļotas tulkojumos. Ne Eiropas Tiesiskās sadarbības tīkls, ne Eiropas Komisija neuzņemas nekādu atbildību par šajā dokumentā ietverto vai minēto informāciju vai datiem. Lūdzam skatīt juridisko paziņojumu, lai iepazītos ar autortiesību noteikumiem, ko piemēro dalībvalstī, kas ir atbildīga par šo lapu.